

نگاه

آش شور و...

عصر پنج‌شنبه ۲۳ اسفند ماه در جریان رونمایی آلبوم عشیران سعید کردمافی و علی کاظمی حرف‌هایی زده شد که از خود مقصود جلسه مهم‌تر به نظر می‌رسید. در ظاهر آن حرف‌ها در تشریح و تایید رویکرد موسیقایی سازندگان عشیران بود اما در باطن شکل نوعی تعیین خط مشی هم داشت. یکی از سخنرانان، ساسان فاطمی از ناپسندی افراط می‌گفت و عثمانی‌زدگی و عرب‌زدگی را رد می‌کرد. این ایرادی است که معمولاً به جریانی می‌گیرند که خود او با نوشته‌ها و آموزش دانشگاهی‌اش به راه انداخت. ترکیب عناصری از موسیقی کلاسیک امروز ایران با عناصر دیگری در ظاهر از رسالت قدیم موسیقی ما و در باطن از فرهنگ‌های همسایه. نتیجه این که حال و هوای کلی موسیقی شبیه آنها می‌شد و به جای این که زبان موسیقایی نوینی را در ذهن شنوندگان تداعی کند زبانی بیگانه را به خاطر می‌آورد. این ممکن بود منجر به توقف کل پروژه شود. یعنی جامعه آن را به عنوان یک عنصر بیگانه تشخیص داده و پس بزند. به همین دلیل فرمان کشیدن ترمزها و توصیه به اعتدال طبیعی‌ترین کار به نظر می‌رسد برای آشنی که چنان شور شده که صدای نظریه پرداز/پدرخوانده جریانش را هم در آورده است.

در این روزگار سختی معیشت، دولت به دنبال تحصیل مالی است که رضایت اهالی موسیقی را در پی ندارد چرا که اهالی موسیقی می‌دانند پولی که از آن‌ها گرفته شده و می‌شود شاید هیچ‌گاه خرج مصارف هنری آن‌ها از جنس موسیقی در دولت‌ها نشده و نمی‌شود

هنری و مدیر دفتر موسیقی که مرتبط با جامعه موسیقی هستند را واقعی نمی‌نهد و تنها به ایده‌های سودآور یک مدیر مالی اسبق اعتماد دارد آیا این مسأله را تأیید نمی‌کند که سیستم بر مبنای نظر جمعی و کارشناسانه به پیش نمی‌رود و تنها سودآوری و منفعت توجیه‌کننده هر گونه خودرایی است. و آیا تأیید نمی‌کند که دولت در این وانفاسی اقتصادی فشار را بر مردم بیشتر می‌کند تا با دریافت سهم بیشتر خود عامل گرانی محصولات فرهنگی - تجاری همانند کنسرت شود و قشر زیادی را عملاً از کنسرت‌ها به علت گرانی حذف کند؟

موسیقی با سیاست‌های ارشاد و دولت باشد در آن دیده نشده، مسائل شرعی در آن رعایت نشده، مورد مصرف به‌طور اخص از صندوق دولت جدا نشده و... و هر چند که معاون هنری وزیر ارشاد و رئیس دفتر موسیقی وزارتخانه صریحاً با این زیاده‌خواهی مخالفت کرده‌اند؛ با کمال تعجب، این طرح که موجب بدبینی به کل ماهیت وزارتخانه فرهنگ و ارشاد از جانب موزیسین‌هاست و می‌تواند مفسده‌برانگیز برای خود دولت نیز در اجرا و خرج باشد در شرایط مخالفت مدیران موسیقی وزارتخانه به هیأت دولت و از آنجا به مجلس برده و در نهایت تصویب می‌شود. قانونی که بدعت تازه‌ای در دست‌اندازی به اموال هر قشری از جامعه را می‌تواند بعد از این برای دولت باب کند.

اما نکته‌ای که نباید در این عمل فراموش کرد سواي منفعت‌طلبی و تن‌آسودگی و پخته‌خواری از جانب ارائه‌دهندگان و دور از انتظار بودن تصویب این قانون توسط مجلس به لحاظ زیان‌رساندن به اهالی جامعه‌ای که آن‌ها و کیلا نشان هستند، مسأله بی‌اهمیت بودن و بی‌اعتماد بودن وزیر به معاونانش است. وزیری که در وزارتخانه نظر صریح معاون امور

شهرها کوتاه می‌آید و به دلایل سیاسی توان دفاع لازم را ندارد اما سختی‌ها و تحمیل خسارت به موزیسین‌ها ناشی از این کوتاه آمدن‌ها هرگز دولت را وادار به تصویب قانونی علیه خسارت زندگان با روایت‌های ناقص خود از قانون (بخوانید عدم التزام به قانون) نمی‌کند و حالا در این روزگار سختی معیشت دولت به دنبال تحصیل مالی است که رضایت اهالی موسیقی را در پی ندارد؛ چرا که اهالی موسیقی می‌دانند پولی که از آن‌ها گرفته شده و می‌شود شاید هیچ‌گاه خرج مصارف هنری آن‌ها از جنس موسیقی در دولت‌ها نشده و نمی‌شود و ای بسا در نهاد‌های بعضاً فرهنگی که در تعارض با موسیقی هستند و شبانه‌روز برای بر زمین زدن اندک رقم موسیقی کشورمان می‌کوشند خرج شود.

اصرار دولت برای کسب سود از این شیوه طمع‌ورزی نسبت به درآمد کنسرت‌ها آن هم وقتی اهالی موسیقی ناراضی هستند چه معنی‌ای را به ذهن متبادر می‌کند؟

متأسفانه گویا این قانون ابتدا به صورت یک طرح خام از جانب مشاور پارلمانی وزیر ارشاد مطرح شده است، خام از آن جهت که حداقلی‌ترین تأثیر آن که مخالفت مستقیم جامعه

در نکوهش تصویب قانون دریافت ۱۰ درصد علاوه دولت از اجراهای صحنه‌ای

زیاده‌خواهی دولت از جیب اهالی موسیقی

آن هم در سیستم دولتی که هیچ‌گاه در دفاع از موسیقی و هنرمندان و فعالانش تمام‌قد که بماند نیم‌قد هم ظاهر نشده است؛ اما به درآمدهای آنان چشم طمع دوخته است و حتی دریافت مالیات از شرکت‌های تهیه‌کننده کنسرت‌ها نیز تکافوی این میل زیاده‌خواه و راحت‌طلب دولت را نمی‌کند.

دولتی که برای اهالی موسیقی نه تنها تسهیلاتی ندارد بلکه از قوانین نیم‌بندی هم که خودش در حوزه اجرای موسیقی و اعطای مجوز دارد در برخی از

داد و البته رضا ژاله، سازنده ساز، مبدع اولیه این گونه ساخت تار را متعلق به نورجهان می‌داند نیز مهم است اما به اندازه تصویب قانونی برای دریافت ۱۰ درصد از تمام اجراهای صحنه‌ای برای فعالان حرفه‌ای موسیقی مهم‌ترین و مضرترین نیست.

چرا که آن دو رویداد به درون صنف موسیقی و سلیقه اهالی بازمی‌گردند و اما سومی چشم‌داشت دولت و دست‌اندازی به درآمدهای مشروع اهالی موسیقی از طریق تصویب قانون در مجلس است.

پیتا یاری

رویدادهای سال ۹۷ را مرور کنیم تا مهم‌ترین اتفاق آن را بهتر دریابیم. بدون هیچ پیش‌شرطی چند اتفاق سال ۹۷ که حالا تنها چند روز آن باقی مانده مهم بودند همانند تدوین آیین‌نامه جشنواره موسیقی فجر بعد از ۳۴ سال برگزاری و یا نوتسار داریوش طلایی که جایزه جشنواره خوارزمی را به خود اختصاص

جشنواره همراه بانک ایران زمین

۱ بهمن ۹۷ لغایت ۳۱ فروردین ۹۸

- جوایز ویژه به ارزش ۲۵۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال
- کمک هزینه خرید گوشی همراه به ارزش ۱۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال
- صدها کارت هدیه ایران زمین
- هزاران بسته ۵ گیگابایتی اینترنت ماهیانه

جهت کسب اطلاعات بیشتر به باشگاه مشتریان بانک ایران زمین به نشانی club.izbank.ir مراجعه فرمایید.